

Poselství Svatého otce k 56. světovému dni modliteb za povolání

Odvaha riskovat pro Boží zaslíbení

(12. května 2019)

Milé sestry a milí bratři,

po intenzivní a plodné synodě o mládeži v říjnu loňského roku jsme před krátkým časem oslavili 34. světový den mládeže v Panamě. Tyto dvě významné události umožnily církvi naslouchat hlasu Ducha Svatého a naslouchat i životu mladých lidí, jejich otázkám, slabostem, které na ně doléhají, nadějím, které v sobě nosí.

V tento den modliteb za povolání bych se chtěl zamyslet nad tématem, o kterém jsme hovořili s mladými v Panamě, a sice že Pánovo povolání nás činí *nositeli zaslíbení* a žádá od nás *odvahu riskovat* s ním a pro něj. Spolu s vámi bych se chtěl zamyslet nad úryvkem evangelia, který líčí povolání prvních učedníků u Galilejského jezera (*Mk 1,16-20*), a tak se krátce zastavil u dvou bodů: zaslíbení a risk.

Dvojice bratří – Šimon a Ondřej spolu s Jakubem a Janem – odvádějí svou každodenní rybářskou práci. Toto namáhavé řemeslo je naučilo znát zákony přírody, se kterými mnohdy musí zápasit, když se zvedne silný protivítr a loďka se zmítá na vlnách. Těžkou námahu někdy oplatí hojný úlovek, jindy celonoční snaha nestačí k naplnění sítí a ke břehu se vrací unavení a zklamání.

V takových životních situacích se běžně ocitá každý z nás, reaguje na touhy svého srdce, doufá v plody svého snažení, vydává se na „moře“ možností, aby našel správný směr, který může uhasit jeho žízeň po štěstí. Někdy se těšíme dobrému úlovku, jindy se, naopak, musíme vyzbrojit odvahou, abychom ovládli loďku zmítanou vlnami nebo abychom se vyrovnali s frustrací nad prázdnou sítí. Jako v příběhu každého povolání i v tomto dochází k setkání. Ježíš potkává na své cestě rybáře a přistoupí k nim... Stejně tak tomu bylo, když jsme potkali člověka, se kterým jsme se rozhodli sdílet život v manželství, nebo když jsme zažili fascinaci zasvěceným životem: překvapující setkání, v němž jsme zahlédli zaslíbení radosti schopné naplnit náš život. Tak tomu bylo v onen den u Galilejského jezera: Ježíš jde vstříc rybářům, vyvádí je z jejich „ochromení všedností“ (*kázání během 22. světového dne zasvěceného života, 2. února 2018*) a obrací se na ně přímo se zaslíbením: „Udělám z vás rybáře lidí“ (*Mk 1,17*).

Boží povolání tedy nenarušuje naši svobodu, neutváří klec, nenakládá na nás břemeno. Naopak, povolání je láskyplná iniciativa, kterou nám Bůh vychází vstříc a zve nás

k velkému plánu, chce, abychom se stali jeho součástí, odkrývá nám širší obzory moře a hojného lovu.

Bůh si totiž přeje, abychom nežili uvěznění ve všednosti, nesetrvávali v každodenních zvyklostech a nezůstali neteční k rozhodnutím, která by mohla dát našemu životu smysl. Pán nechce, abychom rezignovali a žili každodenní život v přesvědčení, že vlastně neexistuje nic, do čeho bychom měli vložit své síly a nadšení, čím bychom měli odpovědět na vnitřní neklid a hledat nové trasy pro naši plavbu. Pán chce, abychom objevili, že každý z nás je osobně povolán k něčemu velkému, proto nám někdy dá zažít „záračný rybolov“. Naš život nemá zůstat chycen v sítích chybějícího smyslu a všeho, co umrtvuje srdce. Krátce řečeno, povolání je pozvání nezůstat stát na břehu se sítěmi v ruce, ale vydat se za Ježíšem cestou, kterou připravil pro nás, pro naše štěstí, pro dobro těch, kteří jsou kolem nás.

Přijetí tohoto pozvání samozřejmě vyžaduje odvahu a riziko rozhodnutí. První učedníci, které Ježíš povolal k velkému ideálu, „ihned nechali sítě a následovali ho“ (Mk 1,18). Abychom přijali Pánovo povolání, je tedy třeba se zcela dát všanc a postavit se dosud neznámé výzvě. Je třeba opustit vše, co by nás vázalo k naší malé loďce a bránilo by nám definitivně se rozhodnout. Je vyžadována odvaha, která nás vede k objevu Božího plánu s naším životem. Když se před námi otevrou obzory širokého moře povolání, nemůžeme zůstat v bezpečí své loďky a opravovat sítě, nýbrž uvěřit Pánovu zaslíbení.

Mám na mysli především povolání ke křesťanskému životu, které obdrží každý ve křtu. Toto povolání nám připomíná, že náš život není dílo náhody, ale dar od Pána pro milované děti shromážděné v církevní rodině. Křesťanský život se rodí a rozvíjí právě v církevním společenství, především skrze liturgii, vedoucí k naslouchání Božímu slovu a k milosti svátostí. Již od raného věku se učíme umění modlitby a bratrskému sdílení. Církev je naší matkou právě proto, že nám dává nový život a vede nás ke Kristu; máme ji tedy milovat, i když na její tváři zaznamenáme vrásky slabosti a hříchu. Máme přispět k tomu, aby byla krásnější a zářivější a mohla být svědectvím Boží lásky pro svět.

Křesťanský život se následně konkretizuje v rozhodnutích, která dávají jistý směr naší plavbě a přispívají k šíření Božího království ve společnosti. Myslím například na rozhodnutí uzavřít svátostné manželství a vytvořit rodinu, nebo na jiná povolání spojená se světem práce a profese, na aktivity v oblasti charity a solidarity, na úlohy ve společnosti a politice atd. Tato povolání z nás činí nositele zaslíbení dobra, lásky a spravedlnosti nejen pro nás, ale i pro společnost a kulturu, ve které žijeme a která potřebuje odvážné křesťany a opravdové svědky Božího království.

Při setkání s Pánem může někdo vnímat povolání k zasvěcenému nebo kněžskému životu. Pocítit povolání stát se „rybáři lidí“ na lodičce církve, v úplném sebedarování a v závazku věrné služby evangeliu a bratřím, znamená objev, který vyvolává nadšení i strach. Takové rozhodnutí znamená riskovat a opustit vše pro následování Pána a zcela se mu zasvětit, abychom se stali spolupracovníky na jeho díle. Rozhodnutí mohou bránit různé vnitřní překážky, v sekularizovaném prostředí, kde zdánlivě už není místo pro Boha a pro evangelium, můžeme ztratit odvahu a propadnout „únavě naděje“ (*Homilie při mši svaté s kněžími, zasvěcenými, laickými hnutími*, Panama 26. ledna 2019).

Není však větší radosti než dát svůj život všanc pro Pána! Zvláště vám, mladým lidem, bych rád řekl: Nebuďte hluší k Pánovu volání! Když vás povolá k tomuto životu, nestáhněte vesla do loďky, ale důvěřujte mu. Nenechte se přemoci strachem, který nás paralyzuje při pohledu na vrcholy, které ukazuje Pán. Mějte vždy na paměti, že těm, kdo opustí síť a loďku, aby ho následovali, slíbil Pán radost nového života, která naplňuje srdce a dodává elán krokům.

Drazí, poznat své povolání a dát životu správný směr není vždy snadné. Je proto zapotřebí, aby se celá církev, kněží, řeholníci, pastorační asistenti, vychovatelé, snažili nabídnout zvláště mladým lidem příležitost k naslouchání a k poznávání povolání. Je zapotřebí pastore mládeže a pastore povolání, která pomůže objevit Boží plán, zvláště skrze modlitbu, rozjímání Božího slova, skrze eucharistickou adoraci a duchovní doprovázení.

Během Světového dne mládeže v Panamě vícekrát zaznělo, že je třeba se dívat na Pannu Marii. Také v životě této dívky bylo povolání zaslíbení rizikem. Její poslání nebylo snadné, přesto však nedovolila strachu, aby měl hlavní slovo. Její „ano“ bylo ano toho, kdo se chce darovat a riskovat, kdo chce dát vše v sázku bez jakékoli záruky, jen s jedinou jistotou, že je nositelem zaslíbení. Ptám se každého z vás: Uvědomujete si, že jste nositeli zaslíbení? Jaké zaslíbení, které nosím v srdci, mám naplnit? Pannu Marii čekalo bezesporu náročné poslání, ale těžkosti nebyly důvodem k tomu, aby řekla „ne“. Ano, přišly komplikace, nikoli však takové komplikace, které vyvstávají, když nás ochromí zbabělost, protože nemáme vše nalinkované a zajištěné dopředu (*Vigilie s mládeží*, Panama 26. ledna 2019).

Spojme se v tento den v modlitbě a prosme Pána, aby nám ukázal svůj láskyplný záměr s našim životem, aby nám dal odvahu riskovat na cestě, kterou pro nás od počátku zamýšlel.

Ve Vatikánu dne 31. ledna 2019, v den památky sv. Jana Boska

FRANTIŠEK